

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת לך לך - י"ג בחשוון תשפ"ז × עלון 214

בהשגחה

"הגוף שלי שווה פחות מדולר?!"

באחד ממסעותיו של הרבי הקדוש רבי אברהם אלימלך מקרלין לארץ ישראל (יום ההילולא, י"ד בחשוון), נסע באותה ספינה רופא יהודי מפורסם, שהיה רחוק משמירת תורה ומצוות.

כשהבחין הרופא ברבי, השתוקק להתקרב אליו, אך הרבי היה שקוע בסדרי לימודו.

חשב הרופא: אולי דרשה מעניינת בנושא הרפואה תמשוך את תשומת לבו של הרבי. הוא הכריז כי בשעה חמש תתקיים דרשה על גוף האדם, וקבע את מקומה סמוך לרבי.

בשעה היעודה הסביר את מרכיבי גוף האדם: חמצן, פחמן, מימן, חנקן, סידן, זרחן, אשלגן, גופרית, נתרן, כלור, מגנזיום וברזל.

בסיום אמר: אם מפרקים את גוף האדם לחומרי הגלם המרכיבים אותו, ומחשבים את שווי של כל חומר בנפרד, מתברר שכל חומרי הגוף יחד אינם שווים אפילו דולר אחד.

הרבי המשיך בלימודו ולא התייחס לדרשה.

לאחר מכן ניגש אליו הרופא וסיפר את מסקנתו.

אמר לו הרבי: "זה כל ילד יודע. הרי כתוב במחזור: 'האדם - יסודו מעפר וסופו לעפר'."

אבל האם גם על הנשמה האלוהית של האדם דיברת?

אין שום עט בעולם שיכול לתאר את ערכה של נשמה יהודית, ועד כמה הקדוש ברוך הוא משתעשע בנשמה של יהודי?"

לאחר מכן הסתגר הרבי עם הרופא במשך כמה שעות.

מה דיברו ביניהם - לא ידוע.

אך כשיצא הרופא, היה ברור שהוא השתנה מן הקצה אל הקצה.

הוא גילה שבתוך הגוף, שמחיר חומרי פחות מדולר, שוכנת נשמה שאין לה מחיר.

**שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר**

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

צורך הכסף שהופיע בערב שבת

ערב שבת קודש. בביתו של הגאון המופלא רבי שלום הדאיה, עדיין אין כסף לקניית צרכי השבת, והצדיק מתחזק ומחזק בביטחון ובאמונה שלמה.

"אל לך לדאוג כלל. נבטח ונאמין בבורא יתברך שישלח לנו די סיפוקנו ומחסורנו..."

כאן שלף רבי שלום דף חלק וקסת, ושאל את הרבנית:

"אמרי נא לי מהם כל המצרכים הדרושים לך לצורך השבת."

פירטה הרבנית ומנתה, ורבי שלום הצדיק רושם: "חלות, ירקות, דג, עוף טרי, תבלינים, פירות, יין, קמח, שמן, סוכר, ביצים ומעט מיני מתיקה..."

סיימה הרבנית, ומיד התרומם רבי שלום ממקומו וקרא:

"אני יוצא אל הכותל המערבי!..."

בתום הדרך הארוכה, שנעשתה בפסיעות מדודות ואיטיות, ניצב היה הגאון רבי שלום על יד שריד בית המקדש.

הוא ניגש אל הכותל, תחב בין אבניו את רשימת המוצרים שהיה עתה רשם מפי הרבנית, וכך בלב מלא אמונה וביטחון, פתח ואמר ברגש כדבר בן לאביו:

"בורא עולם, אבינו שבשמיים, אנחנו צריכים לקנות מצרכים לכבוד שבת קודש. אנא שלח לנו די מחסורנו ברווח ובשפע!..."

סיים הרב את דבריו וחזר אל ביתו. והנה עודנו צועד בסמטה הצרה המוליכה מהכותל המערבי, וכבר הבחין בו מרחוק אחד מטובי בני ירושלים, הלוא הוא רבי יוסף אליהו שמע, מגדולי העוסקים בצורכי הציבור וממנהלי ישיבת פורת יוסף.

'בודאי זקוק הוא רבי שלום לכסף להוצאות השבת' - עלתה בראשו של רבי יוסף אליהו המחשבה, משמייים ובהשגחה פרטית.

הדביק רבי יוסף אליהו את קצב הליכתו האיטי של רבי שלום, המשיך ללכת בזריזות והגיע אל הבית. הרים את המחצלת, הניח תחתיה סכום כסף נכבד ועזב את המקום במהירות.

לאחר דקות בודדות הופיע הרב בפתח ביתו, והרבנית הצדקנית יצאה לקראתו. רכנה אפוא הרבנית לעבר המחצלת, לראות אולי ושמא הניח משהו סכום כסף, על אף שאך לפני זמן קצר היה המקום ריק, ועל אף שבשעות אלה בדרך כלל טרודים הכול בהכנות לשבת, ואין אנשים באים הנה.

למראה צדור המטבעות התפוח שנח לו בשלווה על הארץ, חיך רבי שלום הדאיה ואמר:

"הרי אמרתי לך שאל לנו לדאוג, כי הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס לכולו!"

עונג עילאי מיוחד היה זה עבור דרי העיר ירושלים הקדושה שלפנים החומות, לסור לביתו הצנוע של המקובל הצדיק רבי שלום הדאיה, ולהתבונן בו עת ישב ועסק בלימודו.

על גבי מחצלת ישב רבי שלום, גבו כפוף, בשתי ידי אוחז הספר הפתוח לרווחה, ושתי עיניו מעיינות בעיון עמוק קרוב מאוד אל תוך הספר. כבדות וחלשות רואי היו עיניו של הצדיק רבי שלום. לפני שנים רבות, עוד בהיותו גר בארם צובה הסורית, חלה במחלה קשה, ואז חשכו עיניו כמעט לחלוטין. מאז, נאלץ היה ללמוד מזיכרונו בעל פה, עד שנסע אל העיר נא אמון שבמצרים, שם עבר בסייעתא דשמיא ניתוח מורכב שהשיב במעט את ראייתו.

מסוריה עלה לארץ ישראל בשנת תרנ"ח. עד מהרה מונה לדיין בבית הדין לעדת הספרדים בירושלים, ולבסוף עמד ונעשה לאב בית הדין. כך גם היה לראש בית הכנסת הנועד למקובלים 'בית א-ל', שבין חומות ירושלים העתיקה.

לצד היותו שקדן נפלא, היה רבי שלום גם דרשן המחזק לבבות, שכל שומעיו התעורר ליבם לחיזוק ולתשובה. כל ימיו ידע מחסור, ובכל זאת לא נמנע מלחלק תמיכה לתלמידי חכמים עניים, ובפרט בערבי שבתות וחגים.

יושב היה רבי שלום בביתו, כולו מרוכז בספרי ההלכה והקבלה שלפניו. יהודי ירושלים חולפים היו לפניו, מתבוננים בדמותו המאירה, ורבים מהם היו אף מניחים מתחת למחצלת כמה מטבעות, בשביל להחזיק ולכלכל את הצדיק.

מפאת קוצר ראייתו ומרוב שקיעותו של רבי שלום בלימודו - מעולם לא הבחין בעוברים ושבבים, ולא באלו המניחים את הכסף אצל מושבו. הוא גם לא הכיר בצורת זוז ושוויון, אלא בכל יום לעת ערב היה נותן את סך כל המטבעות לזוגתו הרבנית.

× × ×

סיפורנו התרחש באחד מימי שיש.

כהרגלו, היה רבי שלום יושב ועוסק בלימודו במתיקות ובשקיעות גדולה. והנה הגיעה הרבנית וביקשה לדעת האם הכנס אי מי מטבע כלשהי מתחת המחצלת, כי יש לקנות את צרכי השבת המתקרבת.

בדק רבי שלום וראה כי ריקה היא הקרקע שתחת המחצלת. אף אחד לא הניח שם מעות.

כעבור שעה שבה הרבנית, ושוב ביקשה לדעת אולי כבר הגיעו המעות לצורך שבת קודש. אך למרבה הצער, גם בפעם הזאת לא היה הכסף במצא.

הרצתה הרבנית את צערה הגדול בפני בעלה. ענה לה רבי שלום ואמר:

× שלושים ותשע שנים אחרי ×

מספר הרב ישראל ג.

לפני עשרות שנים שהתה אמא שלי בשדה התעופה, ושמה לב לנערה הלבושה בצניעות שמסתובבת בטרמינל אנה ואנה. נראה היה שהיא מחפשת משהו. אמי נגשה אליה ושאלה: "צריכה עזרה?" הנערה התרגשה מהשאלה. "כן!" היא ענתה. "אני מוכרחה עזרה, אין לי מושג מה אני עושה כאן". שמה היה באדיה. היא סיפרה לאמי שהיא ברחה מסוריה, וכאן אין לה קרוב ומודע, ואין לה שום רעיון איך להתארגן בארץ הקודש. בנוסף לכל זה, סיפרה שהיא חולה במחלה הקשה, שד' ישמור. אמי תליט"א נרתמה לעזור לה: היא אספה אותה אליה, הביאה אותה הביתה והשיגה לה כל מה שצריך בשביל להתאקלם בארץ.

אמי התמסרה לנערה משך כל תקופת מחלתה: הלכה עימה לרופאים, שהתה לצידה בבית החולים ועוד ועוד. לצד מסירותה של אמי, התגלתה גם מסירותו המיוחדת של היקר באדם ר' שמוליק יונגרייז שיחי, שבאותה תקופה התנדב בנדבת ליבו הטוב לשמש כנהג אמבולנס לטובת הסעת הנערה לבית החולים, בכל מיני מצבים שבהם הייתה חייבת להגיע לשם. לדאבון לב, מצבה של הנערה הלך והידרדר. למרות כל ההשתדלויות סביבה הלכה המחלה והחמירה, עד שבגזירת שמיים היא נסתלקה לבית עולמה ביום כ"ו בתמוז תשמ"ז.

החפץ היחיד שנותר מאותה נערה היה שרשרת שענדה. אמי נתנה את השרשרת לנהג האמבולנס, כהוקרה על כך שכה התמסר לסייע לנערה, והוא החליט למכור את השרשרת, ולתרום את הסכום לעילוי נשמתה לבית כנסת באזור מגוריו. שם תלו גם שלט הנצחה לזכרה, זיכרון עד בהיכל ד'.

ידענו כי אין לה משפחה, ואין מי שיודע בכלל על יום פטירתה, ולכן מאז ועד היום כל שנה ושנה, דואגת אמי תליט"א במסירות להזכיר לבני המשפחה שילמדו משניות וידליקו נר עבורה. ואכן אנו שומרים במשפחתנו את יום היארצייט שלה, מדליקים נר, לומדים משניות, ואבי שליט"א אומר עליה קדיש, או דואג שמישהו אחר יאמר.

השנה, בליל כ"ו בתמוז התגלתה הנערה בחלום לנהג - ר' שמוליק יונגרייז, ואמרה לו: "נכון שלא תשכח אותי? נכון?". הוא קם משנתו מבוהל וחרד, וסיפר לחבריו על החלום. עברו כבר שלושים ותשע שנים מאז שהיא נפטרה, ומעולם היא לא התגלתה אליו. אמרו לו כי נראה שעליו לומר קדיש לעילוי נשמתה, ואכן באותו יום הוא אמר קדיש לעילוי נשמת באדיה בת רבי אליהו. כשר' שמוליק בדק בבית הכנסת שבו תרם את ההנצחה מתי יום היארצייט, נדהם ונרעש לגלות שהוא חל באותו יום ממשי!

כיוון שזכר שמשפחתנו היא היחידה בעולם ששומרת את היארצייט של אותה נערה, פנה אלינו ר' שמוליק וסיפר בהתרגשות ובהתפעלות על דבר החלום והקדיש שאמר. כשאבי שליט"א שמע את הסיפור, הוא תפס את ראשו ואמר, "אוי וי!!! כל שנה אני אומר או דואג לאמירת קדיש לעילוי נשמתה, והשנה, בגלל טרדות שהיו לי - שכחתי!"...

מדהים כמה חשוב לנשמה שיאמרו קדיש אחריה. מדהים כמה משפיעה אמירת הקדיש בעולם העליון, ואיך זה שאותה נערה צדיקה, שסבלה כל כך הרבה בחייה ובוודאי הגיעה למקום גבוה, זקוקה לקדיש הזה.

תהא ההתעוררות מהסיפור, לעילוי נשמתה הטהורה של באדיה בת רבי אליהו עליה השלום.

× אולי ייפול מהשמיים ×

מספר הרב חיים ש. מביתר עילית:

פגשתי בחבר שאני מכיר מהשכונה. אחד כזה שפוגשים במעריב או בתור במכולת, לא מישוהו שיש לי איתו קשר קרוב, אבל מספיק קרוב כדי שהוא יספר לי שהוא צריך בדחיפות אלף שקלים.

"עשיתי חשבון", כך אמר לי היהודי, "שבשביל הוצאות החג וכל המסתעף אני צריך אלף שקל".

הוא לא אמר במפורש שהוא מצפה דווקא ממני שאביא לו אותם, אבל הבנתי לבד. רציתי לעזור לו והחלטתי להירתם לעניין. הוצאתי סכום כסף מהכיס שלי, צירפתי כמה חברים, וכך הגעתי לחמש מאות שקל. הבאתי לו אותם.

"יישר כוח, יישר כוח", הודה לי היהודי. הוא הרעיף על ראשי ברכות עד בלי די, והוסיף, "אני צריך עוד חמש מאות, אבל לא נראה לי שעוד אוכל להשיג סכום כזה, ולהלוואות אין לי כוח. אני אתפלל לד' שיעזור לי".

בבית סיפרתי לאשתי על תגובתו של היהודי, והיא אמרה, "צריכים להביא לו עוד חמש מאות".

"מאיפה?" שאלתי והסברתי את המצב. המצב שלנו, המצב של החברים. כולנו חיים בעולם הזה וצריכים כסף, שלא גדל על עצים.

"אני לא יודעת", היא ענתה, "אבל אתה שמעת שהוא צריך עוד. בוא נראה, אולי ייפול איזה סכום מהשמיים ונוכל להביא לו". היא כל כך רצתה לתת.

שלושה ימים עברו. התפללתי מנחה בבית הכנסת, והנה נכנס יהודי ובידו מעטפות. על כל מעטפה היה רשום שם לתפילה. הוא הביא לי את המעטפה וביקש שאתפלל על השם המצורף. אמרתי לו, "אני אתפלל, אבל אלו כספי צדקה, ואיני רוצה להשתמש בהם".

"אין בעיה", אמר לי המחלק, "תן את הכסף למי שנראה לך".

לקחת.

במעטפה היו בדיוק - אבל בדיוק - חמש מאות שקל, וידעתי בדיוק למי להעביר אותם. זכיתי להיות השליח של הקב"ה, ולמסור אותם ליהודי שהתפלל לד' שיעזור לו.

× נר ומוצץ ×

מספר הרב ראובן יהודה לרנר מבית שמש:

התינוק שלי בכה, וחיפשנו את המוצץ שלו. לא מצאנו, והמשכנו לחפש. הבכיות שלו הדהדו ברחבי הבית, תוך כדי שכולם מרימים כל

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

טודת האדם לשנות. לתקן. להקדים. לאחר. להמעיט. להרבות.
בגלל חוסר הבנתו והכרתו בהנהגתו הרחומה של הבורא בסיבות ונסיבות

והטְרִידָה לְשִׁנוֹת. מַחְסֵר הַבְּנוֹת. הַשְׁגָּחָה פְּרִטִית בְּהִנָּהָה
רַק לְמַצּוֹת עֲבוֹדָתוֹ. וְקִבּוּל תּוֹרָתוֹ. רְשׁוֹת לְהַתְעַלּוֹת וְהִדְרָגָה
לְכָל זְמַנִּים. לְכָל הָעֲנִינִים. הַלִּיכּוֹת הַבּוֹרָא מִהַשְׁגָּה
אֵין הַבְּנָה. דְּרִכֵּי הַשֵּׁם כּוֹנֵה. כְּגִבָּה שְׁמַיִם מֵאֶרֶץ הַפְּלָגָה

× הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ×

אין הבדל בין הסכומים

לא פעם רואים אדם שהסתבך עם חובות, ומגלגל כספים שלמעשה אינם שייכים לו. כשבוחנים את שורש הבעיה וחוקרים את המניעים שהביאו אותו לסיטואציה הזו, מגלים שהסיבה היא שהוא לחוץ, לא רגוע.

יהודי מאמין שנקלע למחסור כלכלי, נותר רגוע ושלם בדיעה שהבורא שלח אליו את הניסיון הזה, ושעליו להתמודד איתו כראוי. אין טעם וצורך להעניק לקב"ה רעיונות ועצות שיוציאו אותו מהסיפור הזה. הרי ההתמודדות היא מלמעלה.

אבל, אדם לחוץ עלול לראות בניסיון הזה בלון ענק, שרק מתנפח מעבר לכל פרופורציה. בינינו, כשיבקשו ממנו עשרה שקלים - הוא יסתדר. זה לא יהיה סיפור יוסיף תפילה, יבקש מד' לראות את יד ההשגחה, וישיג את המטבע. מה זה כבר, עשרה שקלים?

אז כדי להשיג עשרה שקלים הוא לא לחוץ. מתי הכול מתבלגן לו? כשהוא צריך להשיג עשרת אלפי שקלים. זה כבר סכום עצום ומבהיל. רק מה, הוא שוכח שהבלון הגדול והנפוח הזה נמצא רק בראש שלו. הרי לקב"ה אין באמת הבדל האם מדובר בעשרה שקלים או בעשרת אלפי שקלים. שום דבר לא קשה בשמיים.

ברגע שהאדם יפנים זאת, הוא יהיה רגוע יותר. החוב לא יאיים עליו. הוא יתבונן עליו כפי שמתבוננים על חוב של שקלים בודדים.

יש כאן נקודה נוספת: כשאדם מבוהל מהחובות ואינו חי ברוגע ובאמונה שהקב"ה יכול לפתור לו את העניין בקלות, הוא לא מתמודד. במקום לעצום לרגע עיניים, להתחבר לריבונו של עולם ולהיזכר שגם הניסיון הזה מגיע מלמעלה בהשגחה פרטית, הוא בורח לגלגל כספים ולחצים.

יכולה להיות לכך עצה פשוטה מאוד - לשים על השולחן או במקום זמין אחר, פתק קטן שבו כתוב: 'לכל ניסיון שהבורא מביא עליי, יש פתרון שממתין לי'.

התזכורת הזו מכניסה רוגע גדול ומאפשרת לנו לצלוח כל ניסיון, גם של חובות וכספים.

חפץ שמסכים להתרומם, מיטה, ספה, כרית ושמיכה. הזנו את הפח וגם הצצנו אליו פנימה, סרקנו את הרצפה, את השולחן ואת השיש, פתחנו ארונות וסגרנו אותם, אמרנו כמובן 'אמר רבי בנימין', אבל המוצץ מיאן להופיע, ומוצץ חלופי לא היה בבית.

שאר הילדים הלכו לישון, ואני לקחתי על עצמי את המשימה להרדים את התינוק בשירה ובנדנד, בנענוע ובעידוד. ישבתי לידו זמן רב עד שהוא נרדם סוף סוף, ואז הלכתי להתפלל מעריב. מה יהיה אם יתעורר בלילה וידרוש את המוצץ? איני יודע. עכשיו ברוך ד' הבחור ישן.

הבחנתי שבמקלט של הבניין שלנו מתרחשת פעילות ערה, והצצתי פנימה. ראיתי שמכנים שם ערכות של הזמנה, לכנס שייערך על ידי ארגון 'עזר נישואין'. כיוון שהמקלט שוכן בבניין שלנו, היינו הראשונים לקבל את הערכות המוכנות, וכשחזרתי ממעריב כבר חיכתה על דלת ביתי ערכה כזאת. היה שם פרוספקט מרשים ומעוצב, ובו נכתב כי הזמן שעובר בין הרגע שבו מרגיעים ילד בעזרת מוצץ ועד הרגע שמלווים אותו לחופה עם נר דולק, קצר יותר ממה שחושבים. כדי להמחיש את חשיבות העניין, הוסיפו לכל ערכה נר ומוצץ...

כך הגיע אלינו עד הדלת מוצץ אמיתי, כל כך נצרך וכל כך חשוב.

אני מתאר לעצמי ש'עזר נישואין' פועל גדולות ונצורות בעזרה לנישואי ילדים, אולם באותה שעה הרגשתי שהם נשלחו משמיים לעזור לי כבר ברגע זה, עכשיו ממש, כשהתינוק הקטן עודנו בעריסה, והמוצץ הוא חובת השעה.

וכמו שעכשיו שלח לנו ד' את המוצץ, ככה גם כשהוא יגדל ויתחתן ישלח לנו ד' הכול בשבילו.

× ארבעה קרואים ×

מספר הרב יעקב יהודה פריינד מניו יורק:

קרוב משפחתי מתנדב ב'הצלה', והוא שיתף אותי במאורע מדהים שהיה שותף בו, וכך סיפר: קיבלתי קריאה מסביבות העיר מונסי. שם משתרעים זה לצד זה שני בתי קברות - האחד של יהודים, והשני של גויים. הבנתי שאם קיבלתי קריאה מהאזור, מוכרח להיות שצריכים אותי בבית הקברות היהודי. את הנפטר לא אוכל להקים לחיים, אבל ייתכן שאצליח לעזור לאחד מהמלווים בעזרת ד'.

הגעתי לבית החיים, ושקט. אין הלוויה ואין מלווים. דממה של בית קברות. הבנתי שהקריאה הגיעה מבית הקברות השני, והלכתי לשם. שם, למרבה הצער והכאב, יש שורה שבה קוברים יהודים רפורמים. מהר מאוד גיליתי אותה: הלוויה ליהודי רפורמי שסיים את חייו ושמים אותו במקום כזה.

אשתו של הנפטר התעלפה, ולכן קראו ל'הצלה' לעזרה. רגע לפני הגיעו לשם עוד שלושה מתנדבי 'הצלה' שנענו לקריאה, וכך היינו יחד ארבעה מתנדבים. התבוננתי לרגע בקבוצה הקטנה שליוותה את הנפטר, ובמין ברק פתאומי הבנתי כי אירוע מופלא מתרחש כאן.

ארבעה בנים של הנפטר חבשו כיפה לכבוד האירוע, ואחד מעובדי בית הקברות - יהודי, ניצב שם. הצטרף אליהם יהודי נוסף שהתפקיד שלו היה לנהל את הלוויה, כך שעם ארבעתנו, המתנדבים, היינו יחד עשרה! מניין!

אמרתי, "אנחנו מניין! אפשר לומר קדיש!"

אחד הבנים התרגש. הוא ציין, "התקשרנו למוקד של הגויים כבר לפני עשרים דקות והם עדיין לא הגיעו, ואתם הגעתם מיד!"

באותו רגע הגיעו סוף סוף חובשים גויים של הארגון הגוי. הם ניגשו לטפל באלמנה הטרייה, ואנחנו, היהודים, פנינו לקבורה של הנפטר, לעשות עימו חסד של אמת ולומר קדיש על קברו. כנראה היו לו אי אילו זכויות, והקב"ה שלח אותנו במיוחד כדי להעניק לטובת נשמתו קדיש במניין. גם נשמה נידחת כזאת מקבלת את הכבוד האחרון שמגיע לה.

✕ ישועה בארבע עיניים ✕

מספר הרב מנחם מביתר:

לבן שלי יש היסטוריה עשירה בכל מה שקשור למשקפיים שלו. בחסדי שמיים, וזה סיפור בפני עצמו, הגענו לאופטומטריסט מסוים מאוד, שהתאים לו את המשקפיים במדויק, תוך התייחסות למכלול הקשיים. אלה עדשות מולטיפוקל יקרות, עם תיקון של ראייה לקרוב וגם לרחוק, עם ציפוי מיוחד לשהייה בשמש. ניסינו להשיג את העדשות היקרות האלה במסגרת ההטבה של הקופה לרכישת משקפיים, אבל הם אמרו שהם מממנים רק עדשות רגילות. אם נרצה - אפשר לזכות אותנו על המסגרת.

זו הייתה בדיחה עצובה, כי מחיר המסגרת היה בטל ומבוטל למחיר העדשות. הבנתי שזה מה שנדרש מאיתנו. הבן שלנו הוא הילד של ד', והתפקיד שלנו הוא לדאוג לו למשקפיים. מאיפה? מאיפה שד' ישלח. קנינו.

ברוך ד', הילד, שמאז כבר נעשה בר מצווה, התרגל לעדשות האלה. התברר שהן הטובות ביותר בשבילו. בהמשך כבר למדנו איך להתנהל מול הקופה, וכאשר היה צורך לשנות את המספר, השגנו את מה שכן יכולנו להשיג: מעט, ביחס למחיר המשקפיים, אבל גם זה משהו.

השנה, אחרי ראש השנה מראה לי הילד שהמשקפיים שלו שבורים. אין ידידות. הן נחלשו כבר מזמן, וכבר כמה פעמים הוא עטף את המסגרת בדבק סלוטייפ והמשיך להרכיב את המשקפיים; אלא שעכשיו, בראש השנה, כאשר הצטופף עם הקהל הקדוש בבית המדרש הגדול, התרופפו הידידות לגמרי. במוצאי החג הוא גילה שהוא נשאר רק עם המסגרת והעדשות, ללא הידידות. אי אפשר להרכיב את המשקפיים.

זה שיבש אותו לגמרי. הכול היה נראה בעיניו מטושטש ועכוור. חדות הראייה חסרה לו מאוד, ובצום גדליה הוא התהלך כמי שענן ערפילי עוטף אותו. כמה פעמים הוא הצהיר באוזניי, "אני לא יכול, אני חייב משקפיים".

הפעם זה לא רק כסף, זה גם הזמן שאורך לייצר משקפיים, ועוד כאלו. מחר בבוקר הוא נוסע לשיבה, ואיך יוכל להתרכז וללמוד בלי המצרך הבסיסי הזה? זה בלתי אפשרי. הוא מוכרח משקפיים.

מה עושים? ניסיתי לחשוב ביישוב הדעת, ועלה בדעתי רעיון. אמרתי לבן שלי, "תראה, המשקפיים שלך עשויים ממסגרת פלסטיק שקופה סטנדרטית לגמרי. בוא נקנה מסגרת זהה, נכניס בה את העדשות שלך, ויהיו לך על המקום משקפיים חדשים!"

קיוויתי מאוד שאכן כך יהיה, כי אם נצטרך לקנות רק מסגרת, נוכל ליהנות מההטבה של קופת חולים ולקבל את המסגרת במסגרת הזכאות במחיר של חמישים ש"ח בלבד. זה היה משמעותי מאוד בשבילי, בהתחשב במצבי הכלכלי.

הלכנו למנחה ומעריב ואשתי הלכה לחנות, לחפש מסגרת מתאימה. בחנות שיתפו איתה פעולה ונתנו לה לנסות ולראות איזו מכל מסגרות הפלסטיק תוכל להתאים. היה להם ממש רצון טוב, אבל רצונות טובים לא מספיקים. "זו מסגרת ישנה", אמרו לה. "היום מייצרים את המסגרות שבסגנון הזה בעיצוב שונה מעט. נראה שהמשלוח הישן כבר נגמר".

כן. כך נראה, זאת אומרת - לא נראה בכלל.

הם הציעו לה לנסות בסניף נוסף בעיר, אלא שהשעה כבר הייתה שעת סיום הצום, והסניף נסגר לחצי שעה.

בחצי השעה הזאת נפל לידיה המגזין של 'השגחה פרטית'. היא בדיוק מצאה אותו על השולחן בסלון, והעיפה לכיוון מבט. "הבן זה אני", כך הצהירה כותרת של כתבה שנראתה מעניינת. היא עיינה בה, ומרגע לרגע קלטה שזו הכתבה שהיא צריכה לקרוא. הרב ישראל בארג, ראש ישיבת 'תפארת אביגדור', מגולל שם מסכת חיים עשירה שכל כולה מקשה של ביטחון בד'. המשפט שנכתב שם כמה פעמים קיבל חיים משל עצמו: "אני רק בייביסיטה, שומר על הילדים של ד', הם רק שלו, והוא

רווח והצלחה ממקום אחר

"הבת שלנו עמדה בפני בחירה האם להמשיך ללמוד בשנה ג' של הסמינר, או לסיים ולהישאר עם תעודה מצומצמת.

לכל הצדדים היה ברור שהמצב הכלכלי לא ממש מאפשר זאת, אבל אז התקשרה המזכירה מהסמינר וציינה שכדאי שנבדוק האם יש אפשרות להחזר כספי על לימודיה של בתנו, כיוון שהיא אזרחית ארה"ב.

בחסדי שמיים אכן היינו זכאים לקבלת ההחזר, והיא יכלה להמשיך ללמוד ולהתמקצע בשמחה".

"בהיותנו זוג צעיר, היינו דחוקים מאוד כלכלית", כך ירחמיאל. "בכל תחילת חודש, כשההכנסות יצאו עוד לפני שהספקנו להרגיש אותן, ישבתי עם דף ועט.

כתבתי שם לעצמי את כל צרכי לחודש הקרוב, לפעמים גם משאלות לב חלומיות יותר. פשוט רשימת סידורים שידעתי שד' לבדו יוכל לסדר.

היה מתוק לפתוח את הרשימה בסוף החודש ולסמן וי כמעט ליד כל השורות. בדרכים מופלאות השגנו את כל מה שהיינו זקוקים לו, כי אין לד' מעצור מלהושיע".

ולסיום, סיפור מדהים: "בעלי הוא קודם כול אברך כולל, הזוכה ברוך ד' לשבת וללמוד בהתמדה. מלבד זאת הוא עובד כמנכ"ל של חברת ייצוא גדולה.

על אף שתפקידו מחייב זמינות ושליטה, בשעות הלימוד בבוקר הפלאפון מושקע ומכובה. זה הזמן שלו ושל התורה, ואף עסק לא מתערב ביניהם.

יום אחד בצהריים חיכו לו בתא הקולי שמונה (!) הודעות נסערות מהשותף שלו. הודעה ראשונה: 'איפה אתה??? לא נותנים למכולה לעבור במכס, יש בעיה עם הטפסים. תחזור אליי דחוף! הודעה שנייה: 'מה קורה??? גם ראובן אומר שאתה לא עונה לו!!! תתקשר מהרררר!!!' הודעה שלישית: 'אתה לא נורמלי!!! אין זמן!!! כולם מחכים רק לך!!!' וככה עוד ועוד הודעות מלחיצות ומוחצות. הוא כמעט נבהל, אבל אז שמע את ההודעה האחרונה: 'בסוף הסתדרנו בלעדיך. הכול בסדר, הכול עבר. צור קשר'.

בזכות התורה הצטמצמו חמש שעות של לחץ, חשש, ריצות, טרחה, בירוקרטיה וצער, לחמש דקות קצרצרות".

(מתוך מדור 'לראות אמונה בעיניים')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

מה החוכמה לפקוח את העיניים לאחד ולסגור לשני? אז ככה, לבחור הגדול עדין היו שמורים המשקפיים הישנים, ואיתם הוא יוכל להסתדר עד שיתקינו לו משקפיים חדשים, משקפיים עם עדשות רגילות שניתנות מהקופה במסגרת הזכאות.

כשהלכנו איתו לחנות הוא נשלח לבדיקת עיניים, והתברר שישי שינוי במרשם של העדשות. "באמת הרגשתי שאני רואה פחות טוב", מזכר הבחור להודיע. טרם קרא וכבר נענה, בזכות שנתן את המסגרת שלו לאחיו הקטן, סידרו גם לו משקפיים בדיוק כמו שהוא צריך. כי הרי הגדול, בדיוק כמו הקטן, הוא הבן של הקב"ה, ואנחנו רק הבייביסטר.

לא רק הילדים קיבלו משקפיים חדשים; גם אני. קיבלתי מבט חדש. ההשתדלויות שאשתי ניסתה לעשות היו הגיוניות, אבל ברגע שהעבירה את החבילה לאבא שבשמיים, קומפלט עם תפילה עמוקה וביטחון אמיתי, הגיעה הישועה, ודווקא מכיוון שונה לגמרי. הקב"ה הכין את הפתרון כבר חצי שנה קודם לכן, בתוך הבית פנימה. שתמיד נזכה לראות השגחה בעיניים.

הזמין אותי להיות בייביסטר".

באותו רגע, כל ההשתדלות קיבלה תפנית. אשתי, שראתה את המצוקה של בני זזה היה לה אכפת מאוד, החליפה את כל ההסתכלות. היא ביקשה מד' מכל הלב שיעזור לבננו: "אני רק בייביסטר, זה הילד שלך, ואתה שולח לו משקפיים. אני רק בייביסטר".

היא הלכה לסניף השני, מתוך הבנה שזו השתדלות בלבד. שם נתנו לה לנסות ולראות אולי תימצא מסגרת מתאימה, אבל גם שם התוצאה הייתה שווה.

"זה הילד שלך! אני רק בייביסטר", חזרה אשתי ואמרה. "ד', תסדר לו משקפיים, הוא מוכרח אותם".

הגענו הביתה יחד: הבנים הגדולים ואני ששבנו מבית הכנסת, ואשתי שחזרה מהחנות בלי תוצאות.

היא סיפרה שהיא ניסתה למצוא מסגרת אבל לא מצאה, ואז פתאום הבן שלי, זה המדובר, אומר לאחיו הגדול: "תביא לי רגע את המשקפיים שלך". הגדול מביא לו, והקטן מחלץ את העדשות של הגדול, מכניס את העדשות שלו, והנה, פלא פלאים! העדשות מתיישבות בדיוק נמרץ בתוך המסגרת, ויהי אור!

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידושים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת 'השגחה פרטית', שלום וברכה.

אשמח לשתף בסיפור אישי שראיתי בו הארה מופלאה.

אני גר בבית שמש. לפני כמה שנים, בל"ג בעומר הגעתי למירון, ושם אצל ר' שמעון העתירי בעדי ובעד בני ביתי. בירידה מהציון נזכרתי שבחודש אדר הקרוב ימלאו לבני שמונה עשרה שנים, גיל בו כבר שומעים שידוכים. איך שכחתי להתפלל על כך? לא יכולתי לחזור לציון לשם כך, בגלל הפוסקים האוסרים זאת. הבנתי שמשמיים לא זכרתי להתפלל על כך, וקיוויתי שאזכה להגיע שוב לציון עוד לפני שמיעת השידוכים לבני.

אבל, המרחק הפיזי ודלילות התחבורה שבין בית שמש למירון, מנעו ממני זמן רב את הנסיעה הבאה. כך כלה קיץ, החל חורף, ולמירון לא הגעתי.

בתקופת ימי השוכבי"ם החלטתי שזו ההזדמנות. באחד מימי חמישי בשעת ערב, קמתי ונסעתי למירון. שם העתירי על שידוכי של בני, ועל יתר הדברים הנצרכים. עם בוקר

של יום שישי שבתי לבית שמש בהרגשה רגועה יותר. אפשר לגשת לשידוכים.

בחסדי שמיים, לקראת חודש שבט בני התאסרו, בעומדו מעט לפני גיל שמונה עשרה. החתונה נקבעה לחודש טבת שלאחר מכן.

בשעת מעשה לא הייתה בי הפניות להתבונן בתאריכים, אולם לאחר מעשה בדקתי ומצאתי שהתאריך שבו יצאתי להעתיר על שידוכי של בני הוא המועד של היום האחרון של ה'שבע ברכות'. ראיתי בכך התבוננות ביד הבורא שזימנה לנו את הזכות להתפלל וליוותה אותנו לאורך השנה כולה, עד לסיום ימי המשתה, וכל החיים בכלל.

שנזכה תמיד לרוב נחת ושמחה, לשידוכים טובים, ולבנים ובני בנים העוסקים בתורה ובמצוות.

אהרן נחמן, בית שמש

קבלה - בסיעתא דשמיא!

מספר שלמה אפילו:

גם כשאנחנו מקבלים על עצמנו להתחזק ברוחניות, ההצלחה בכך תלויה בברכת שמים. לכל דבר צריך עזרה משמים, ובמיוחד האחרון ראיתי את זה בעיניי...

היה זה כשנסענו לפארק המים 'חפץ חיים'. המקום היה רועש, גדול ומלא באנשים. לאחר שיצאנו מהברכה, התישבנו בפינה צדדית לאכל את הארוחה שהבאנו איתנו. בסיום הארוחה גלינו ששכחנו להביא מהבית דבר מה חשוב במיוחד... ברכון! אולי יהיו קוראים שיתפללו, מה הבעיה? למה לא לברך בעל פה? אבל אצלנו בבית, מאז שנודע לנו על גדל החשיבות לברך דוקא מתוך הכתוב, משתדלים מאוד להקפיד ולברך תמיד מתוך ברכון. נו, במקום כזה הומה בודאי נמצא מישורו שהביא ברכון בתיק - כך חשבנו לעצמנו. התחלנו לשאל אנשים, אך לאף אחד לא היה ברכון...

מה עושים?

פתאום אח שלי החליט לבדוק שוב בתיק. "יש שם סדור, פתא הקדמי אני כמעט בטוח".

"זה תהלים", אמרתי לו. "זה לא ברכון..." בכל זאת הוא הוציא. פתח בעמודים האחרונים, ובלי לומר מלה פשוט הראה לי 'ברכת המזון', האירו אלי האותיות מתוך ספר התהלים. אכן! נסח ברכת המזון הדפס שם, בעמודים האחרונים שלאחר כל פרקי התהלים! התרגשנו כל כך. ברוך ד'! ד' עזר לנו להמשיך לשמור על הקבלה, בלי שנאלץ לוותר עליה אפילו פעם אחת.

הבנת התורה - בסיעתא דשמיא!

מספר מאיר פרידמן:

בשעור נביא בתלמוד תורה אנו לומדים את ספר שמואל.

באחד הימים הגענו לפסוק קשה. למרות ההסבר של המלמד, לא הצלחתי להבין את הפסוק. גם את פרוש רש"י על הפסוק הזה לא הבנתי, וזה היה לי אכפת כמובן. והנה, באפן מפתיע ולא צפוי, אחר הצהריים הגיע ההסבר עד אלי! איך זה קרה? אחר הצהריים, במתמדים, אני לומד מסכת ברכות. באותו היום, שעור נביא היה השעור האחרון, ולכן הפסוק שהתקשיתי להבין עמד לי ממש חי בראש, כאשר פתחתי את מסכת ברכות ומול עיני התגלה, לא פחות ולא יותר - הפסוק מספר שמואל! בתוך המסכת הפסוק הסבר היטב. הרגשתי שזו ממש השגחה פרטית, שד' שלח לי בדיק בזמן המתאים את ההסבר שהייתי צריך.

גמרא חדשה - בסיעתא דשמיא!

מספר שלומי מירושלים:

כאשר בתלמוד תורה הגענו בלמוד הגמרא לפרק 'השואל', הודיע המלמד שלמחר צריך להביא חוברת של הפרק הזה. היו ילדים שכבר היתה להם חוברת בבית, מהאחים הגדולים. אבל אצלנו אני הבכור וידעתי בודאות שאין לנו חוברת כזאת.

'מיד כשאחזר הביתה אמר לאבא שאני צריך את החוברת, והוא כבר ישיג לי אותה'. כך תכננתי.

אך כשהגעתי הביתה אבא ישן. כשהוא התעורר - שכחתי, וכשנזכרתי, היה מאחר מדי: אני כבר הייתי מארגן לשנה, ואבא שלי לא היה בבית, אלא יצא לחתונה של בן דוד שלו...

התקשרתי אליו, לחוץ למדי. "אבא..." שאלתי, "יש לך רעיון איך אני משיג את פרק 'השואל' למחר בבוקר? אנחנו מתחילים ללמוד את זה בגמרא, והמלמד אמר להביא למחר..."

חשבתי שאבא יצטרף מיד לדאגה שלי, וינסה לחשב יחד אתי על פתרונות. אבל במקום זה, שמעתי את קולו של אבא שומח במיוחד:

"איך ידעת להתקשר ברגע הנכון?" הוא שאל, "בדיק אני עובר כאן ליד חנות ספרים! אכנס לקנות לך 'השואל', מה הבעיה?"

התרגשתי מההשגחה הפרטית. הודיתי לד' וסימנו את השיחה.

לאחר שתי דקות התקשר אלי אבא שלי ואמר: "שמע, שלומי... אתה ילד חשוב מאוד!"

"מה זאת אומרת?" לא הבנתי.

"שמרו לך את החוברת האחרונה..." אמר אבא והסביר: "כשנכנסתי לחנות ובקשתי את פרק 'השואל', אמרו לי שלכאורה נגמר שלחו אותי לחפש במדף, בלי הרבה סבויים שאמצא שם. והנה, שם מאחורי חוברות אחרות הסתתרה חוברת אחת אחרונה, שחפתי רק לי ד' שמר אותה במיוחד בשבילי!"

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
זו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

תקציר: שיקגו. בלילה גשום וחשוך, רכב נוסע בפראות ונגנב ברכבו של ר' שלומה. נוסעי הרכב הפוגע מאשימים אותו בתאונה.

נצחון האמת

פרק 2 מתוך 4

בעבר מספר ימים:

אוי, קבלתי זמין לבית משפט!

מה פתאום אדוני השוטה, אני נסעתי בזירות רבה, והם התפרצו מולי!!!

אל תעבב אותי, את טענותיך תשמיע בפני השופט...

אנו נסענו בזירות הפתקשות, ופתאום הרכב הזה הגיע ממול ונתקע בנו!

כן, הוא נסע בפראות רבה!

אני רחשם לפני...

אם הנאשם הוא יהודי, אין צורך לגרר מדי הרבה...

על פי ההגיון - אין לי שום סבבי לזכות בפשע!

ד' יעזר! אסור לך להתאשם מלבקש רחמים!

נג, ואין לך הוכחות לחפותך, עדויות מהשטח שתאפתנה את הגרסה שלך?

התאונה התרחשה במקום נדח וחשוך... וכבר בחבורת גויים המסגלת 'לסדר' את כל ההוכחות לרעתי...

מה קרה, ר' שלומה? אתה נראה מאד מטורד!

אוחחחח... אכן אני מטורד ביותר... נרקמה נגדי עלילה בביכול להגות בפראות וגרמתי לתאונה חמורה...

ביום המשפט:

אוי, הם מצידים בסוללה של עורבי דין מפלחים... עלי להתחזק באמונת ששופט כל הארץ יוציא את האמת לאור!

אתה צודק. אעשה את ההשתדלות היעילה ביותר - ארבה להתפלל ואתחזק באמונה ובטחון!

מספר הרב א':

אני עוסק בבורסת היהלומים. כמו רבים בתחום, זכיתי בהצלחות אך גם ידעתי נפילות. לפני מספר חודשים נפילתי קורבן להונאה שגזלה ממני סכום כסף גדול. מאז, חודש אחר חודש כמעט לא נכנסה פרנסה - גם בעקבות העקיצה, וגם משום שפשוט לא היו רווחים בעסקאות. ההרגשה הייתה קשה, ואודה שהיו רגעים שבהם האמונה שלי נסדקה מעט.

יש דבר אחד שמעולם לא ויתרתי עליו - מעשרות. תמיד נהגתי להפריש מעשר כספים עוד לפני שאני נוגע ברווח, גם אם לאחר הפרשה לא יישאר לי דבר. גם בחודשים הקשים האלו לא זזתי ממנהגי.

והנה, במבט לאחור על כל אותה תקופה, גיליתי פלא: בכל החודשים שבהם לא הכנסתי כמעט מאומה, הקב"ה דאג לי - הן למחייתי היומיומית, והן לכך שיהיה בידי מה להפריש למעשרות - בדיוק כפי שאני נוהג בחודשים שבהם אני מרוויח.

ומה שהחזיק אותי באמונה גם ברגעים המטלטלים ביותר היה דווקא עלון "השגחה פרטית" שאני עצמי מפיץ. הסיפורים שהעברתי לאחרים חזרו והזינו אותי מבפנים, והזכירו לי שמי שמשגיח על הפרנסה עצמה, משגיח גם על המעשר.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 4/9

✕ המקום: אשקלון

✕ נקודת החלוקה: בית החולים ברזילי וחמישה בתי כנסת בעיר.

הרב אהרון פורש את פעילות ההפצה שלו על פני שני מרחבים שונים בעיר אשקלון, כשבכל אחד מהם מתגלה עלון "השגחה פרטית" באור מיוחד משלו.

בחמשת בתי הכנסת - "בן איש חי", "בית אהרן", "אוהל משה", "אמת לדוד" ו"אמרי טל" - הפך העלון לחלק קבוע מסדר השבוע של המתפללים. הציבור נהנה ממנו במיוחד, רבים ניגשים להודות באופן אישי, וכולם מצפים לו מדי שבוע, כאילו היה מכתב אישי המגיע בזמן קבוע.

אך בבית החולים ברזילי מתגלה עומק אחר לגמרי. שם, במסדרונות הארוכים, בקרב מלווי החולים והמטופלים עצמם, נחטף העלון במהירות שאינה מצויה באף עלון אחר המחולק במקום. הערימה נעלמת חיש בכל שבוע מחדש, והביקוש לעוד ועוד עותקים, אינו פוסק.

ואולי אין בכך פלא. דווקא בין כותלי בית החולים, מקום בו הלבבות פתוחים והתפילות ישירות - ההשגחה הפרטית איננה מושג עלום; היא אוויר לנשימה. עלון קטן במקום הנכון מזכיר לכל מי שנזקק לכך, שיש מי שמשגיח על כל צעד - גם, ובעיקר, ברגעים הקשים ביותר.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

אזור חדש ואפתיע לך השגחה פרטית:

הזדמנות טובות - בושע נייעס

עולה מידי יום בקו, בשעה 19:00 בהיכל המרכזי

הסיפורים שלכם - שניים מדברים. אתם מקשיבים.

קו השגחה פרטית:

02.30.11.300

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ לע"נ הרב יואל בן הרב בן ציון צ"ל נלב"ע י"ד אלול ה'תשפ"ו ת.נ.צ.ב.ה.
✕ טורגן יפה בת שרה, שרונה בת טורגן יפה, לימור הודיה בת טורגן יפה
לבריאות הגוף והנפש וברכה והצלחה בכל העניינים

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

שעון קיץ	ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
כניסת שבת	17:22	17:37	17:29	17:43	17:41	17:46
מוצאי שבת	18:34	18:35	18:34	18:36	18:36	18:43
מוצ"ש ר"ת	19:13	19:10	19:10	19:14	19:12	19:23

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגוז.